

ANO NOVO, NOVO ANO... POLOS CAMIÑOS XACOBEOS

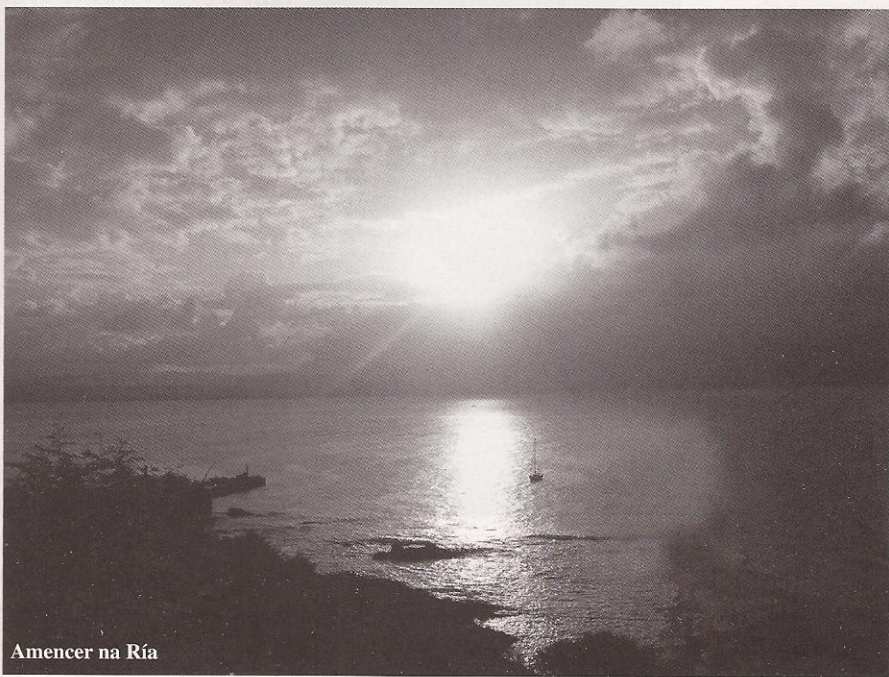
Por: Pablo Pérez Fernández

*Na nosa vida os desexos forman unha larga cadea,
na que os elos ou eslavóns son as esperanzas.*

SENECA

AS PEGADAS DO TEMPO

Acostuman dicir que os anos son como as persoas. Algúns pasan pola túa vida sen deixar pegada. Outros márcante de forma permanente. Na historia de cada persoa hai datas e acontecementos gravados con letras indelebles no máis íntimo do corazón. Son datas e acontecementos que marcaron fondamente, pola brava ou pola calada, a nosa historia persoal. Son datas e

Amencer na Ría

acontecementos para o recordo e para a celebración. Pero, a pouco que sexamos sinceros, temos que recoñecer que esas datas, eses acontecementos, son mais ben escasos. Para contalos, abonda cos dedos das mans. E poida que aínda nos sobre algún.

¿Os demais? Si, os outros anos da nosa historia, ¿úlos? ¿Onde están? ¿Que foi deles? Pasaron nin ben nin mal, sen pena e sen gloria. As veces desapareceron paseniñamente, trenqueleando queixosos, coma aqueles non lonxanos trens de mercadorías. Outras veces fuxiron sen nos decatar, polo aire ou rentes da terra, impulsados

por unha eterna e innata “alta velocidade” que os fixo esvaerse nun intre sen deixar rastro nin vestixio. Non cabe dúbida. A monotonía insulsa e insípida, o aburrimiento aletargado, o fastío adormecido, a rutina fatigosa e lacerante son facetas que dominan a nosa existencia diaria. Enseñorándose dunha boa parte dela, cecais da meirande e máis longa, e apúxana con forza inusitada, descontrolada e caótica. A roda do tempo segue sempre o seu curso, o seu fluxo cun fatalismo escuro e impenetrable. A roda da nos historia xira e xira sen deterse. Avanza inexorable facendo do mañá hoxe e convertendo o hoxe en onte. É lei de vida. É a lei da vida. E non por iso temos que pornos tráxicos ou adoptar posturas pasivamente existencialistas. Ao revés, á vida —á propia vida—, á historia —á propia historia— temos que sacarlle o zume que ten.

O SENTIDO DA VIDA

Os anos, igual que as persoas, son irrepitíbles; non teñen volta. Cómpre, pois, saber descubrir o bonito, o grande, o fermoso que ten a vida. Cómpre abrir ben os ollos e educar a mirada para ser capaces

de percibir sempre o mellor da realidade, o seu lado positivo, que sempre o ten, aínda que, ás veces, non o pareza.

Abofé, o clima ambiental que nos arrodea, ten unhas tonalidades, uns matices de cansanzo desgano, de fastío tedioso, de saturación pesada, de enchente glacial, de monotonía neutra, de aburrimiento apático. É moita a xente que vive desilusionada de case todo. Son moitos os que sentan na beira do camiño, encollen os ombros ou descabezan unha soneca a ver se, namentres, as cousas cambian.

E iso non pode ser. Todos temos que darlle sentido á nosa vida. Todos temos que facer algo para fuxir desa depresiva rutina. Todos temos que facer algo para que desapareza a monotonía. Todos temos que facer algo para que nos agros vesados da nosa existencia agromen as flores e madurezán os froitos... Somentes a persoa que teña ilusións concretas será quen de ollar e explorar o seu contorno, os seus arredores, buscando o que é valioso, o positivo, o que pode facer medrar a súa felicidade e a dos seus.

Din que *"o aburrido non ten nada para o tempo"*, para matar o tempo, para encher o tempo. En cambio, o que está cheo de obxectivos e de proxectos, moitísimas veces *"non ten tempo para nada"*. Fáltalle tempo. Precisa dispor de moito máis tempo para poder realizar tódolos seus proxectos existencialistas sen ese atafego e ese asfixiante abafo que producen sempre as présas, os apuros e as premas.

REDESCUBRINDO CAMIÑOS

Non fai moito, lendo uns escritos do Dr. Enrique Rojas, atopei neles tres consellos que eu coido moi atinados, moi axeitados e apropiados para o noso devir existencial. Son tres receitas que todos podemos experimentar sen necesidade de laboriosas elucubracións metafísicas.

Primeiramente, temos que *"recuperar a capacidade de sorprendernos e abraiarnos"*, de non esquecer nin pasar por alto tantas realidades positivas coas que nos atopamos a miúdo. O segredo está na mirada. Hai que saber mirar o de sempre con ollos novos.

Por outra banda, *"é preciso poñer amor, moito amor, en todas as cousas que facemos cada día"*. Debemos estrear cada mañá un sorriso novo, malia as dificultades que ten cada existencia. Temos que ser artesáns da

nosa propia historia, ourives e forxadores da nosa historia persoal, eludindo toda clase de apatía, pailanada, deixando o abandono..

Por último, precisamos *"activar e potenciar ata o máximo a nosa capacidade de planificación e trazarnos unhas metas moi concretas"*. Temos que fixar uns obxectivos moi precisos e moi realistas. É a nosa tarefa prioritaria, ineludible para medrar e mellorar, imprescindible para poder atinar cos medios máis axeitados.

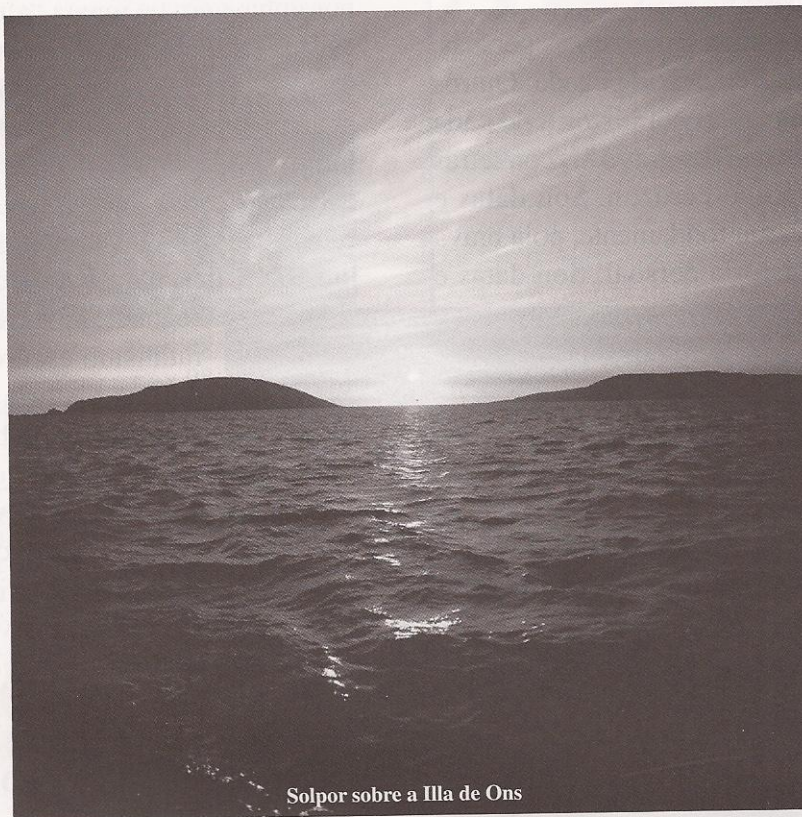
Coido sinceramente que, se botamos man destes consellos e tentamos levalos á práctica, este 2006 non fuxirá sen deixar pegada, non ficará baleiro. Ao contrario, estou seguro de que marcará a nosa vida e a nosa historia dun xeito indeleble.

UN NOVO VIEIRO

Na nosa vida cada ano é un fito singular e senlleiro. É unha páxina en branco que nos reta a todos a escribir nela outro capítulo da nosa historia. É unha potente

chamada a camiñar, a facer o camiño seguindo a rota das estrelas. É un acontecemento que nos invita, unha vez máis, a ser viaxeiros da luz; a percorrer, de novo, esas rotas xacobeas na procura da nosa identidade persoal e colectiva... Porque cada ano, cada novo ano, é unha fiestra que se abre ao carón de nós, convidándonos a darlle á nosa existencia diaria –moitas veces vulgar e prosaica, badoca e baleira– un sentido novo e novidoso, unha dimensión transcendente e transcendental, ollando cara ao alto, alén da terra e do mar, sempre máis alá ...

Oxalá que este 2006 sexa un bo e feliz ano para todos, polos camiños xacobeos. Oxalá sexa un ano para o recordo e para a celebración... Así volo desexo e mo desexo. Unha aperta forte.

Solpor sobre a Illa de Ons